

Ավետիք Իսահակյան

Հովհաննես Հովհաննիսյանին, 1913թ. , ապրիլի 30,
Ժնև

Շատ սիրելի բանաստեղծ՝
Հովհան. Հովհաննիսյանին

Այս հանդիսավոր օրը, որ հայ հասարակության գիտա-կից մասը գալիս է Քո վաղաժամ ճերմակած գլուխը պսակելու, ես հեռվից հեռու գլուխ եմ խոնարհում ուսուցչիս և ընկերիս առաջ՝ հայտնելով այն խորին սերն ու հարգանքը, որ անթառամ ունեցել եմ սրտիս մեջ՝ սկսած այն օրից, երբ Քեզ տեսա առաջին անգամները:

Առաջին անգամ ես Քեզ տեսա, երբ պատանի էի և աշակերտեցի Քեզ Գևորգյան ճեմարանում: Այն ժամանակ դու պայծառ երիտասարդ էիր՝ բանաստեղծական ցողով ու շաղով վառ, այն ժամանակ ես առաջին անգամ խմեցի քա-նաստեղծության նոր, իսկական աղբյուրից, որովհետև դու ինքդ էիր ոսկեղեն աղբյուրը, որ կարկաշում էիր հայոց հին և նոր երգերի սահմանագծում:

Ձանձրացնելու չափ շատ է ասված, ոտ հայ գրողը նահատակ է. սակայն նահատակ է ո՛չ միայն տնտեսապես, այլև այն, որ նա չի կարդացվում, անհայտ ու մոռացված է մնում և նույնիսկ արհամարհված, որովհետև հայ մասսան ցավալիորեն տգետ է, իսկ ց-լուխը օտարացած, այլասերված: Եվ ուրեմն որքան մեծ սեր պետք է ունենալ դեռի մայրենի խոսքը, որ երեսուն տարի շարու-նակ բարբառել է անապատի մեջ:

Եվ քո կերտվածները, քանակով քիչ, իսկ որակով սքան-չելի և անգնահատելի, իբրև իսկական գոհարներ, կշողան ու գերագույն հրճվանքով կլցնեն ընտիր հոգիները այնքան ժամանակ, որքան ժամանակ Արագը կուգա լափին տալով, և

Ալագյազ բարձր սարին ձյուն կկիտվի կատարին, և հայ խոսքը կհնչե Ազատ
Մասիսն ի վեր...

Հոգով ու սրտով մասնակցում եմ Քո տոնին, բոլորի հետ միասին բարձրացնում
եմ գավաթը և ջերմ-ջերմ համբուրելով Քեզ, իմ շատ սիրելի ուսուցիչ և ընկեր,
մաղթում եմ առողջություն, ուրախություն և երկար կյանք:

Միշտ քո՝

Ավետիք Իսահակյան